

Vysokoškolská kvalifikační práce - bakaláři (bakalářská práce)

posudek oponenta

Jméno a příjmení studenta, vč. Titulů: Tereza Kašparová

Název práce: Otisky

Slovní hodnocení

Z teoretické části práce Terezy Kašparové jsem si vybral několik fragmentů, které mě osobně přišly fajn. Cituji:

Krátkodobé vzpomínky vetkané do kůže.

Za pomoci tradiční metody vyvolávání filmu.

Z mého pozorování vyplynul fakt, že otlačenina nebo otisk je formou fyzické paměti.

Dočasný reliéf na hranici vytyčené naší fyzickou stránkou.

V menším měřítku se jedná o určitou fyzickou geografii.

Meta řeč narušeného povrchu kůže, o formu fyzické paměti, o osobní druh fyziologické geografie.

Do jaké míry jsme ovlivňováni tím, čím chceme být, a do jaké míry jsme ovlivňováni tím, co k nám přichází zvenčí?

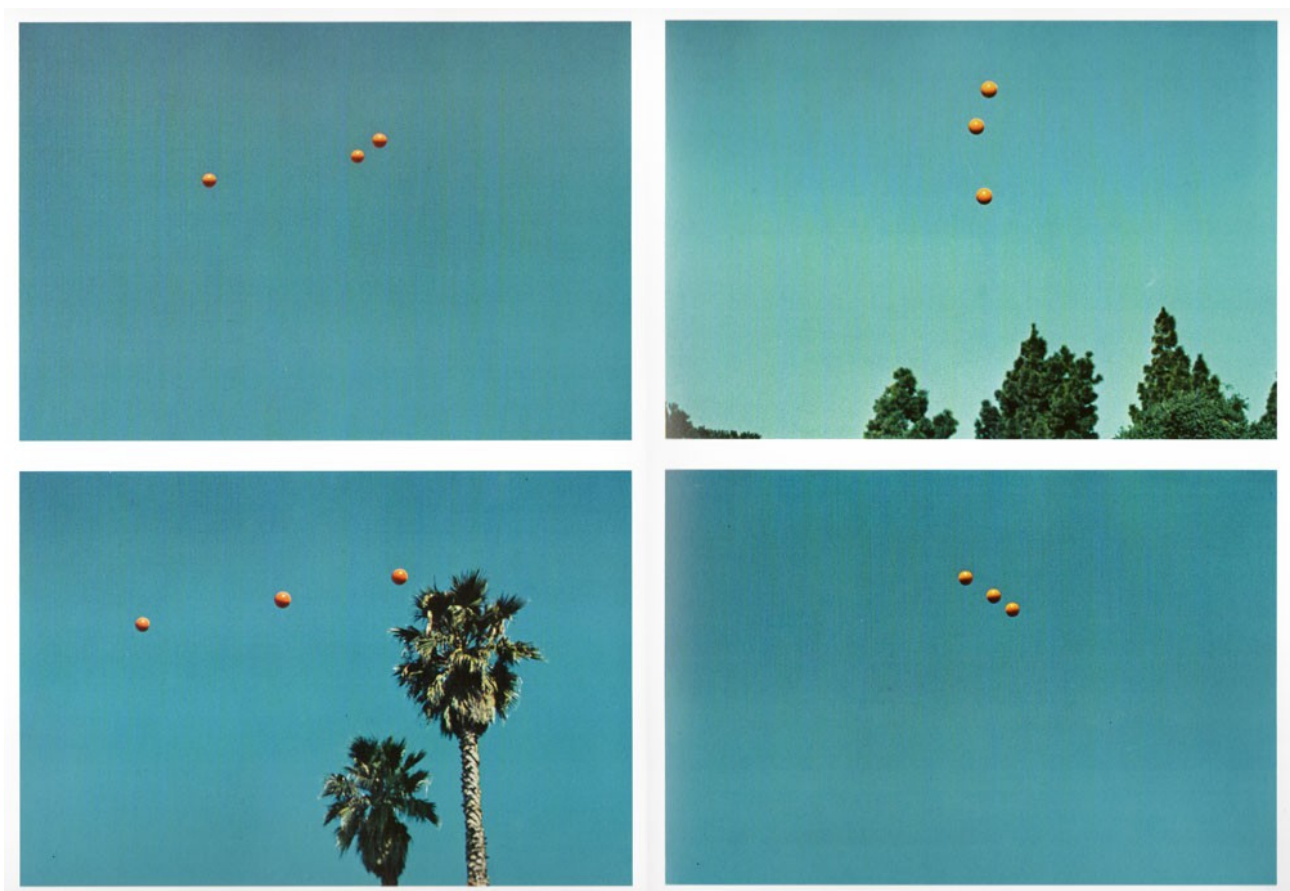
Kůže je primární médium pro styk s vnější realitou.

[...] fetiš, kterému jsem se v téhle práci dobrovolně podvolila a užívala si při sledování kožních reliéfů iracionální pocit libosti.

Tuším, že to vychází ze zájmu o nedokonalost a ta je projevem života samého.

V roce 1972 vytvořil americký umělec John Baldessari sérií fotografií s názvem *Alingning*

Balls, tu tvoří variabilní počet fotografií, na nichž můžeme sledovat různé záběry z ulice s vhozeným míčkem. Na fotografiích mě zaujal letící míček, který byl použitý jako *značka*. Fotografie nebyly seřazeny tradičně podle horního a dolního okraje, ale právě podle bodu, v kterém se míček nacházel. Podobá se to spíš záznamu hudby. Míček se opakuje v každé fotografii a vytváří pevnou páteř zdánlivé nahodilosti pozadí obrazu každé fotografie. Také platí, že každý záběr může být považován buď za fotografii míčku, nebo za fotografii místa či scény. Důležitější než samotná série fotografií mi přijde část poslední věty: [...] *každý záběr může být považován buď za fotografii míčku, nebo za fotografii místa či scény.*

V roce 2018 vytvořila česká studentka umění Tereza Kašparová sérii fotografií s názvem *Otisky*, tu tvoří variabilní počet fotografií, na nichž můžeme sledovat různé záběry na tělo a otisky. Na fotografiích mě zaujal otisk, který byl použitý jako *značka*. Podobá se to spíš záznamu rituálu. Otisk se opakuje v každé fotografii a vytváří pevnou páteř „zdánlivě pevnému pozadí“ obrazu každé fotografie. Také platí, že každý záběr může být považován buď za fotografii otisku, nebo za fotografii místa či scény. Důležitější než samotná série fotografií mi přijde opět poslední část věty: [...] *každý záběr může být považován buď za*

fotografii otisku, nebo za fotografií místa či scény.

Jako formální, minimalistickou a dokonalou můžeme považovat první zmíněnou sérii, kterou by bylo možné ve velké zkratce definovat, jako ryze konceptuální dílo. Jinak je tomu v druhém případě, kdy je konceptuální základ spojen a konfrontován s mnohem tradičnějším způsobem práce a uvažování. Autorka ho popisuje takto: *Pomíjivost takto vzniklých obrazů na kůži připomíná pozorování mraků, kdy se před našima očima vynořují a zanikají výjevy, mající vazby na naše podvědomí [...].*

Mám pocit, že konfrontovat obě díla je zbytečné. Důležité mi přijde skrze jeden přístup poukázat na odlišnost toho druhého. Ten v případě autorky spočívá v onom „hledání zázračného“. V tom případě platí věta, kterou autorka uzavírá svojí teoretickou část bakalářské práce: *Tuším, že to vychází ze zájmu o nedokonalost a ta je projevem života samého [...].* Osobně se mi líbí to „tuším“, slovo, ve kterém není obsažená ambice, ale poznání. Pro autorku může být zdrojem poznání umění, ale také klidně něco úplně jiného.

S autorkou jsem měl možnost se v průběhu práce několikrát setkat. Byl jsem konfrontován s materiálem, který se chystá zpracovat. Bohužel v době, kdy píše oponentský posudek je práce stále v procesu vývoje a její finální verzi, tedy fotografii/e vyvolávané přímo na zed' jsem neviděl. Osobně doufám, že práce dopadne dobře.

Závěrečné hodnocení

Návrh klasifikace: Výborně.

Posudek vypracoval: MgA. Aleš Čermák

V Praze dne 20/5/2018

